

FALTÖVI JÓSKA. (Lásd a 219. lapon.)

maeum-épület.
társulat.

AZ ÖRVÉNY SZÉLÉN.

— Elbeszélés. —

ki a nyugalmat, csöndet szereti, annak nem igen tanácsoltam volna, hogy sok időt töltsön abban a nagy, kertre nyíló szobában, mely Tófalvi ur házában a gyermekszoba volt, mert itt ritkán honolt csak néhány perczig is csöndesség. Nem is lehetett ezen csodálkozni, mert ahol sok gyermek van együtt, ott bizony mindig akad hol pajkos tréfa, hol egy kis sirás, melyet többnyire a jó mamának kell lecsöndesíteni.

Most is éppen mindnyájan együtt vannak a szobában és feszült kíváncsisággal állanak az asztal körül, s mert kíváncsian lesik, amint a legidősebbik közülök egy csomagot bontogat, kivételképen nem is zsbongnak, megszámlálhatjuk őket és megismerkedhetünk velök.

Ha pontosan számlálunk, úgy találjuk, hogy éppen hatan vannak együtt, három fiu, három leány. A legidősebbik, Zsiga, ki éppen a csomót bontogatja, már körülbelől tizenhárom éves lehet s szép fiúnak volna mondható, ha valami sajtáságos daczos és akaratos kifejezés nem látszanék arczán. Annál szelidebb, majdnem leányos arcza van mellette álló öccsének, Bélának, kinek szinte a szeméből is látszik, hogy még a légynek sem tudna ártani. Ellenben a harmadik fiu, Andor, piros pozsgás, villogó szemü, nyílt képü fiu, ki egy pillanatig sem tud nyugton maradni. A leányok közül a két nagyobbik, Vilma és Klárka már ügyes gyermekek, kik egyben-másban már segítségére vannak a mamának is, míg Emmike, va-

lamennyiök közt a legkisebbik, alig öt éves kedves kis bohó baba, az egész háznak kedvence, annyira, hogy úgy látszik, mintha még Zsiga mogorva arcza is fölvidulna, mikor a kicsike szól hozzá.

Most is Emmike szólalt meg először:

— Hamar, Zsiga, hamar! Oh, ugy szeretném már látni, mit küldött neked Tóni bácsi születésed napjára!

Ha más mondja e szavakat, Zsiga bizonyosan fölkapja a csomagot, elzárkózik vele a másik szobába és csak azért sem mutatja senkinek. Így azonban tovább bontogatta a csomagot s így szólt:

— No no, Emmike, csak türelem. Mindjárt meglátjuk.

Csakhamar elő is tűnt a csomag tartalma, — legelőször is egy levél Tóni bácsitól, azaz Zsiga keresztapjától s a levélben öt darab ujdonat új ezüst forint; azután pedig különböző játékszerek, melyek között a fiuknak leginkább megtetszett egy pompás nagy lapda a hozzávaló szép lapda verővel. Erre már rég vágyódtak s Andor ujjongva kiáltá:

— Ez pompás! Most aztán labdázhatunk!

— Az az, — én labdázhatom, szólt Zsiga barátságtaul.

— No no, talán csak szabad lesz nekünk is hozzá nyulni?

— Majd meglátom, . . ha akarom, engedem; ha nem, nem.

Andor egészen elvörösödvé felpattant:

— No bizony, talán azt kívánod, hogy könyörögjünk. Azért sem kell a lapdád . . . majd l sz nekem is!

Kevéssel utóbb Andor már a mamánál volt s előadta, mennyire szeretne ő is egy olyan szép nagy labdát, meg olyan mesterséges lapdaverőt.

— Oh, kedves mama, kérd meg apácskát, hogy vegyen nekem is . . . hiszen az nem lehet nagyon drága . . . aztán majd annál jobban fogok tanulni s nem követek el több pajkosságot. Kedves jó mamácskám, ugy-e szólsz apácskával? Majd én is kérni fogom.

Olyan őszintén, olyan könyörgőleg tudott kérni, hogy a mama nem állhatott ellen és megígérte, hogy közbenjár az apánál. Andor diadalmasan tért vissza s vigan mondá Zsigának:

— No, most már nekem is lesz lapdám, nincs szükségem a tiedre.

Zsiga elkomorodott, mintha valami szerencsétlenség érte volna, aztán fenyegetőleg mondá:

— Lesz? majd meglátjuk! És én mondom, hogy csak azért sem lesz.

És úgy látszik, mintha Zsiga ugyan gyanított volna valamit, mert kevéssel utóbb az apa hívatta Andort s midőn ez nagy örömmel azt várta, hogy majd a lapda vételéről hall valami jó hirt, e helyett atyját igen komolynak találta. Tófalvi ur egy levelet tartott kezében s erre mutatva, szigorú hangon szólt:

— Ezt a levelet épen most kaptam a tanárodtól . . . azt hiszem, kitalárod, miről szól, nem felejtetted el a legujabb csinyedet?

Andor elvörösödött és hallgatott.

— Kedves fiam, folytatá az apa, hányszor intettelek már és hiába. Most

ismét azt kell hallanom, hogy verekedtél az iskolában!

— Igaz, kedves apám! felelt Andor őszintén. De az a fiú azt mondotta, hogy én hazug árulkodó vagyok, pedig apácska tudja, és mindenki tudja, hogy én nem tudok hazudni, sem árulkodni. Azt is reám fogta, hogy félnék, gyáva vagyok . . . én hát . . . nem tagadom . . . reá rohantam és földre tepertem.

Andor szemei villogtak, amint a kis kalandra visszaemlékezett és atyja nem tudott reá igazán haragudni, mert látta, hogy Andor nem rossz indulatból követte el a csinyt. Heves, fölpattanó gyerek volt, de jószívű és őszinte; csak azt nem tűrte, hogy valaki őt gyávának vagy valami becsstelen tettekre képesnek mondá. Az apa tehát rövid szünet után ismét így szólt:

— Kedves fiam, már többször figyelmeztettelek, hogy jobban gondold meg, mit cselekszel. Hiszem, hogy gonosz szándékból nem tetted és ezentul meg is bocsátom, sőt még a lapdát és lapdaverőt is megveszem neked. De ehhez föltételt kötök. Hallottam, hogy a tanár a jövő hétre pályázatot hirdetett egy latin fordításra. No's, ha erre a pályázatra szép dolgot készítesz, akkor megbocsátok és meglesz a lapda.

Andor arca földerült s élénken mondá:

— Meglesz, apácskám! Oh, meglásd, milyen szorgalmas leszek! Mához egy hétre behozom a kész dolgot, mielőtt az iskolába elvinném. De ugye, apácskám, szabad majd este is dolgoznom, mikor a többiek már lefeküdtek?

— Szabad... de minnek? Rá érsz nappal is.

— Oh... igen... lásd, kedves apa, akkor nem volna nyugtom, ha tudnám, hogy Zsiga meg Béla kint játszanak.

— Jól van no, te javithatatlan ficzkó! Dolgozzál, a mikor akarsz, csak meglegyen.

Ekként az alku meg volt kötve s nemcsak Andor örült neki, hanem Zsiga kivételével a többi gyermek is, mert tudták, hogy amit Andor kap, azt velök szívesen megosztja. Biztatták tehát mindnyájan, hogy szedje össze erejét és dolgozzék szorgalmasan. Csak Zsiga nem szólt semmit, sőt boszankodni látszott; később pedig kárörvendelőleg mosolygott, midőn Andort késő este munkához ülni látta. Mintha gondolt volna valamit... de hallgatott.

Andor azonban becsületesen beváltotta szavát és szorgalmasan nekifogott a nehéz föladatnak. Béla, ki egy osztállyal feljebb járt s mint afféle csöndes, iparkodó fiu, különben is sokkal többet tudott, eleinte segíteni akart neki; de Andor nem fogadta el.

— Az nem járja, Bélám, az nem volna becsületes dolog. Magamnak kell elkészítenem, ha vállalkoztam reá.

Dolgozott tehát vitézül, ámbár néha bizony elnyomta az álom irásközben. De azért a munka haladt szaporán s a kitűzött nap előtt való este diadalmasan mutatta testvéreinek. Béla elolvasta és így szólt:

— Azt hiszem, nagyon jó lesz! Nemcsak apácska lesz megelégedve, hanem a díjat is megnyered az iskolában.

— Oh, ez nagyszerű lesz! Ez pompás lesz! kiáltottak a leányok tapsolva. A mi Andorunk híresé válik.

A kis Emmike nem igen értette a dolgot, csak azt látta, hogy Andorra valami nagyon jó dolog vár; ő sem akart tehát hátramaradni s élénken mondá:

— Igen jó lesz! De én is kapok belőle ugy-e?

Nagy lett a nevetés. Andor megígérte a kicsikének, hogy megosztozik vele a dicsőségben, aztán jókedvűen aludni mentek.

Másnap reggel Andor volt legelőször talpon, — a többiek még mindnyájan aludtak, Zsiga is, a kis Emmike és mindnyájan arra ébredtek föl, hogy Andor félig sirva, félig dühöngve, de toroka szakadtából kiáltozzá:

— A dolgozatom! Ki vitte el? Hova lett? Ellopták! Vége egy heti munkámnak! Ki vitte el? Adjátok elő!

Az egész ház összefutott s Andor heves kiáltozásából lassanként megértették, hogy nagy fáradsággal készült munkája, melyet este ott hagyott az íróasztalom, szépen rendbe rakva — eltűnt!

— De hiszen az lehetetlen, szólt az apa. Éjjel nem járhatott senki a szobában... ha tolvaj járt volna itt, nem ilyen értéktelen papirozt vitt volna el. Azt gyanítom, hogy nem készítetted el becsületesen s most így akarod magadat kivágni, hogy a lapdát megkaphassad.

— Oh, apácska, hogy gondolhatsz ilyet. Igazán készen volt!

— Igaz, kedves apa, bizonyítá Béla. Megvolt az egész, még pedig igen szépen leírva. Én magam is láttam.

— Én is, én is! bizonyíták a többi gyermekek.

— Akkor ez nagyon különös eset. Talán rosszul emlékszel, Andor, s nem az asztalon hagytad, hanem eltetted valahová? Keressétek!

— Oh, világosan emlékszem, hogy az asztalon hagytam.

De azért hozzáfogtak a kereséshez; az egész házat, még a kertet, udvart is

összekutatatták, — de mind hiába; a dolgozat eltűnt nyomtalanul s bámulva néztek egymásra, azt sem tudva, mit gondoljanak e csodálatos esetről.

— Talán valami tolvaj szarka röpült be a nyitott ablakon és elvitte, szólt Vil mácska, mikor már minden találgatásból kifogytak.

— Az ám, tolvajszarka, jegyzé meg Klárika. Kétlábu tolvajszarka volt az!

(Folytatása következik.)

AZ UTOLSÓ MOGYORÓ.

OREG bükkfa tetejében
Ül egy mókus feketében,
Gyász ruhája vajh kit illet?
Farka búsan mért is billeg?

Hogy ne busulna szegényke
Ott a fenyü tetejébe! . . .
Mogyoróját az evetke
A patakba beejtette.

Pedig ez a szem mogyoró
Volt a bokron az utolsó.
Mert — jól látta az evetke —
A bokor már meg volt szedve.

Egyetlen egy mogyoró-szem.
Rezgett-ingott a bog végben.
Kapta magát, le is rágta
S fölszaladt vele a fára.

Kemény héját kicsi foga
Szép ügyesen lefaragta;
S mikor látszott édes béle,
A mókuska játszott véle.

A fa magas vén bükkfa volt,
A tövében kis patak folyt.
Örömeben az evetke
Ezt bizony elfelejtette.

S ficzákolva jó kedvében
Hogy szájába tenné épen:
Megbillen . . . s a mogyoró-szem
Kihúll s potty! . . . lent van a vízben

És ott holmi csuka fajta
Nagy mohón begyébe kapta.
S most a szegény éhes evet
Megint fenyü-magot ehet.

Öreg bükkfa tetejében
Azért ül hát feketében.
Gyásza kis mogyorót illet,
Farka búsan azért billeg.

A CSIGAPÓSTA.

— Mese. —

Üvös este volt s a levegő nedves, mert csak épen most szünt meg a hatalmas zivatar s a lenyugvó nap alig-alig birt kibujni még egy-két percze a felhők közül, hogy amott az erdőszélen még egyszer végig pillantson a pázsitos réten, melynek fűszálain az esőcseppek ezerszeresen visszaverődtek a nap csillogó sugaraiban.

Egy nagy uti-lapu alatt kényelmesen elnyújtózva heverészett egy nagy csiga s miután mára már jól lakott, elgondolkozott, hogy mit csináljon még, mielőtt aludni menne. De hiába gondolkozott, semmitem jutott eszébe és már épen arra akarta magát elhatározni, hogy inkább nem is gondolkozik, hanem behuzódik házába és alszik, — midőn két pár csizma ment el mellette. A csizmákban persze emberek is voltak, de ezeket a csiga a lapu alól nem láthatta. Azt azonban hallotta, amint az egyik ember így szólt a másikhoz:

— Mindenki igyekezzék jó és hasznosat tenni a világon, kiki a maga tehetsége szerint, így aztán becsülést és szeretetet arat. De nem érdemel becsülést, aki úgy él, mint valami csiga, csak akkor buvik elő, ha éhes és mikor jóllakott, ismét behuzódik házába és nem gondol többé semmivel.

A két ember odább ment s a csiga nem hallhatott többet; de amit hallott, az nagy szeget ütött a fejébe.

— Hm! milyen megvetőleg beszéltek rólam! Ámbár... az bizony igaz,

hogy én eddig nem sokat törődtem másokkal s ha jóllaktam, csakugyan nem volt más gondom, mint hogy biztos helyen alhassam. De most azért is megmutatom hogy én is tudok jót és hasznosat cselekedni. Már rég tettem is volna, de nem jutott eszembe. Most majd helyrehozom. Csak elébb ki kell gondolni, mit tegyek.

És a szegény csiga ismét komolyan elgondolkodott és úgy törte a fejét, hogy szinte megizzadt bele; de mind hiába, megint nem jutott eszébe semmi, nem bírta kitalálni, mit kell hát tennie, hogy becsületre és szeretetre legyen érdemes.

Már-már nagyon el akarta magát busulni, midőn egyszerre valami fényt látott közeledni a fűben. Ez egy szentjánosbogárka volt, mely meggyújtotta fénylő lámpását és egy kis esti sétára indult. Amint a csigát elég mélyen elgondolkozva látta, jókedvűen megszólítja:

— Ejnye, csiga koma, de nagyon elgondolkoztál, el se fogadod a szegény ember köszöntését. Ugyan micsoda nagy terven töröd a fejed ilyen későn! Máskor ilyen időben már régen becsuktad a kaput.

— Ugyan ne fecsegi, felelt a csiga boszusan. Láthatod, hogy komoly dolgon töröm a fejemet. Ezentul nem leszek olyan haszontalan teremtés, mint ti, hanem jót és hasznosat fogok cselekedni, hogy becsülésre és szeretetre legyek érdemes.

— Oh, mily pompás gondolat! szólt a szentjános-bogárka hévvel. Én is követem példádat. Van jó kis lámpásom, mely pompásan világít úgy, hogy fényével akár a tizedik fűszálig is el lehet látni. Ezzel tehetek szivességet sok megszorult atyámfiaának.

— Te boldog vagy! sohajtá a csiga. De én, mit tegyek én! Már szinte fáj a fejem, annyit gondolkozom, de nem bírom kitálatni miben lehetnék hasznára másoknak.

— De hiszen neked van szép házad felelt a bogárka.

— Az igaz; de épen csak magam férék el benne.

— Hm, persze, persze! Hát gondoljunk mást . . . már tudom! A házad tetején bőven van hely, igen pompás póstakocsi volna!; szállíthatnád a fáradt utasokat.

— Pompás gondolat! Tehát póstakocsi leszek. Milyen okos vagy te, komám!

— Megállj hé, még csak most mondom meg a javát, folytatá a szentjános-bogárka. Együtt fogunk igyekezni jót cselekedni. Házad lesz a kocsi, te maged fogod huzni, én pedig mint kocsis elől fogok ülni a házad szélén és világítani fogok a lámpásommal. Akármelyik uri hintó sem lesz különb. Mindjárt szerzek gyepelót is, itt van épen egy szál árvalányhaj; ezt a szarvaidra kötöm, nem fog fájni egy csöppet sem, ne félj.

— Igazán nagyon okos legény vagy, szólt a csiga egészen elbámulva. Így már hiszem, hogy nagyon hasznos tetteket fogunk végbeinni s nemsokára mindenki szeretni és tisztelni fog.

A szentjános-bogárka elkészítette a gyepelót, felkötötte a csiga szarvaira, egy fűszálacskából ostort rögtönzött, aztán felült a csiga háza szélére és így szólt:

— No, most már indulhatunk.

— Igen ám, de hová?

— Mindegy, csak menjüak egyenesen előre. Majd akad szerencsénk.

A csiga tehát megindult és lassacs-

kán, szépen csiga módra haladt előre; nagyon boldog és elégedett volt, mert bár különben nem igen szerette a fáradságot s ilyen órában már rendesen aludni szokott, most neki buzditotta az a gondolat, hogy valami derék tettet visz végbe. Az ut nedves volt még az eső után, de ezt a csiga még szerette, kellemesebb volt neki, mintha az ut poros lett volna.

Már jó ideig haladtak előre, midőn a szentjános-bogárka fent a bakon, vagyis a csiga háza tetején megszólalt:

— Aha, már jön valaki, akinek hasznára lehetünk. Erre, erre tessék, Katicza kisasszony! Itt van jó hely a postakocsin, mindjárt haza szállítjuk, látom, hogy nagyon el van fáradva.

Csakugyan, egy kövér dülön s épen egy nagyobb pocséta elé jutva, aggodva állt meg Katicza-bogár, nem tudva, mitévő legyen.

— Várjon csak, szólt a szentjános-bogárka, majd mi megyünk oda, nekünk ez a kis pocséta nem akadály. Előre, csiga koma! Kissé lassan haladunk, az igaz, — no de inkább lassan és biztosan, mint hogy fölforduljunk.

Csiga koma nagy erőfeszítéseket tett és sikerült is neki alig öt percnyi idő alatt három lábnyi messzeségre jutni, épen a kis Katicza-bogár mellé, ki aztán fölkapaszkodott a csiga házára és így szólt:

— Ah, önök nagyon kegyesek! De kénytelen vagyok előre kijelenteni, hogy nincs nálam pénz, nem tudok fizetni.

— Oh, az nem is szükséges. Mi jót akarunk cselekedni, nem kívánunk fizetést.

— Igazán? No ez valóban szép dolog, ez már aztán tiszteletet érdemel.

Szerencse, hogy találkoztunk, különben nem tudom, hogy jutnék haza. Amott iakom a nagy bokor alatt, látogatóban voltam egy rokonnál és meglepett az eső . . oh, mily szörnyű zivatar volt! Azt hittem, tul nem élem, hanem szétázom egészen. A nagy sárban-vizben alig birtam már előre vánszorogni önk igazán jót tesznek velem, ha haza visznek.

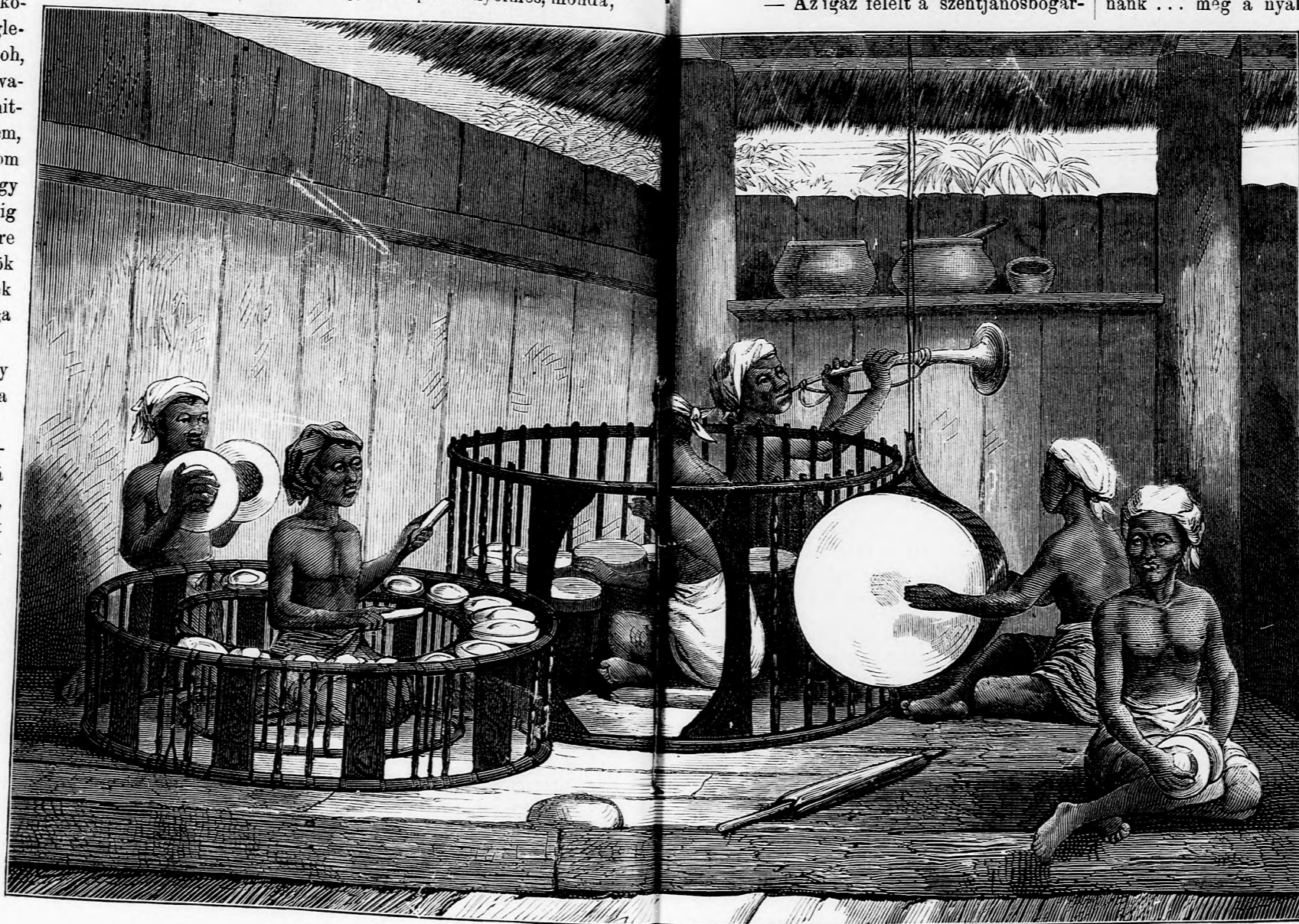
Csiga komanagy örömmel hallotta e szavakat.

— Ez már derék dolog, gondolá magában. Ime, már is találtunk valakit, aki megbecsül; ez jó kezdet. Igazán nem hittem volna, hogy ilyen jól sikerüljön tervünk.

Ezalatt a Katicza bogár-kisaszszony ott fent a csigaház tetején gondosan letisztogatta magáról a sarat s midőn ezzel elkészült, körülnézett. Persze

azt látta, hogy még nem igen messzire jutottak.

— Nagyon szép és kényelmes, mondá,

FURCSA ZENEKAR (Lásd a 218. lapon.)

de kissé lassan megyünk. Gyalog már tiszerte tovább volnék.

— Az igaz felett a szentjánosbogár-

ka; de a kocsiyal vigyázni kell, kivált ily rosz uton. Szégyen volna, ha fölfordulnánk . . még a nyakunk is kitörhetne.

Csak türelem! Egyébiránt majd megnógatom kissé csiga komát. — Hé! csiga koma, menjünk kissé szaporábban, mert különben használni fogom az ostort, amire a kocsisnak joga van.

— Nem szükséges, szólt a csiga, majd iparkodom én, a menyinyire csak birok.

S ezzel nagyot rántott magán és szaporán haladt előre, észre sem véve nagy buzgalomban, hogy valami zuhanás történt ott hátul. Csak akkor állt meg, mikor siránkozó hangok üték meg füleit.

A hirtelen mozdulat folytán tudniük a Katicza is, a szentjánosbogárka is lepotygyantak a csiga hátáról, még pedig éppen egy kis

pocsétába, melyből sárosan kapaszkodtak ki.

— No lám, no lám! szólt a szentjános bogárka, mondtam ugy-e, hogy veszedelmes a sebes hajtás ilyen rozsz uton!

— Jaj Istenem! A ruhám, mivé lett megint az én szép új ruhám! siránkozott a Katicza bogárka. Én tovább nem utazom a postakocsin, inkább meghálok itt a fűben és holnap reggel megyek haza; addig fölszárad az ut.

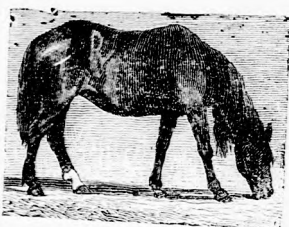
— Oh, azt a csufot ne tegye meg rajtunk. Hiszen akkor nem volna kivel jót cselekednünk, már pedig nekünk most ez a föladatunk. Csak üljön fel szépen,

majd én segíték letisztítani ruháját. Van ám lámpásunk, láthatunk jól. Aztán, lássa, ez inkább csak egy kis uti kaland, az pedig mindig érdekes. Majd otthon lesz mit elmesélni, lesz min nevetni!

Fölkapaszkodtak tehát ismét, a szentjános bogárka megragadta a gyeplőt és csiga koma, most már kissé kevesebb örömmel újból megindult. Nem sokáig haladtak, midőn egyszerre fájdalmas segélykiáltás hallatszott.

— Ohó, itt valami baj van, szólt a szentjánosbogárka. Csiga koma forduljunk csak kissé balra, nézzük meg, ki van veszedelemben? Hátha segíthetünk.

(Vége következik.)

BUCSU.

ISTEN veled kis
lovacsám,
Isten veled
örömem!
Már én nekem,
lovam Pajzán,
Budapestre köll mennem.

Volt módodban poroszkálni
Hej, alattam eleget . . .
Nem fogjuk már együtt járni
A mezőt, a ligetet . . .

Téged Pajzán, majd bekötnek
Amint illik, a hámba.
Én meg könyvet, füzeteket
Tanulok a szobámba.

Járjon eszed kis gazdádön,
El ne felejts engemet!
Isten veled hű Pajzánom,
Paripám isten veled.

FURCSA ZENEKAR.

(Képpel a 216—217. lapokon.)

Füvés utazók, kik a föld minden részét bejárják, sok érdekes és furcsa szokásokról, sajátságokról tudósítanak, melyek a távol országokban lakó népeknél uralkodnak. Egy ilyen furcaságot láthattok ezen a rajzon, mely egy valóságos zenekart ábrázol, a milyen a burmi népet szokta mulattatni.

A burmi nép Ázsia délkeleti részén él a bengáli tengeröböltől keletre (keresétek meg a térképen); a miveltségben még nagyon hátra vannak, de azért a gyermekeket szorgalmasan tanítják írni-olvasni. A férfiak bőre tötölválva van, azaz éles tűszúrásokkal kipontozva: aztán különböző színekkel bedörzsölik; e színek pedig soha többé le nem moshatók. Vannak színházaik is, szeretik a sakkjátékot, de legfőképen a zenét, — pedig épen a zenéjük a leggyaralóbb a világon, s tudom, ti nem bírnátok végig hallgatni.

A koncerthez rendszeren öt-hat zenészre van szükségök. Az egyik zenész

puszta kezével ütöget egy nagy dobot, mely kötélén függ alá a padlásról; a másik egy hosszú trombitát fuj egész erejéből, ketten réztányérokat csörgetnek, — a két főművész pedig egy-egy zárt körben foglal helyet és az előtte elhelyezett kisebb dobokat vagy pedig agyagból készült gömböket ütögeti, melyek különböző hangokat adnak, ami félig-meddig hasonlít az üveg harmonikához, melyet talán ti is ismertek. Mikor mindnyájan rákezdenek, olyan éktelen láрма támad belőle, hogy mi bizony megszöknénk; de a burmi hallgatónak tetszik ez a zene és a zenészek többnyire gazdagon jutalmazva mennek haza.

FALTÖVI JÓSKA.

(Képpel a czimlapon.)

MÁR el is mult a nyolcz óra —
Még sines iskolában Jóska.

Hej, nem tetszik ő kelmének,
Se könyv, se toll, sem az ének.

Menne, menne iskolába —
S még se megyen. Már hiába! . . .

Amint mondja a tanárja:
»Nem szomjas a tudományra!«

Se nem szomjas, se nem éhes,
A tanulás nem is édes.
Hanem annál több a vágya
Egy kis esöndes gombozásra.

Egy kis esöndes gombozásra.
Vad Laczikát oda várja.
(Nem is lehet neki más a
Játékban részes pajtása!)

Fél óra is mult az óta —
Alig győzött várni Jóska.
Az idő be mászva halad!
Az a Laczkó hol is marad?

S amint nagy untában várja:
Könyveivel megsikálja
Háromszor is egy perez alatt
Azt a magas, vén kertfalat.

Óra mulik: s kisietnek
Iskolából a gyerekek.
S hogy ámul a csoda fölött . . .
Vad Laczika is velök jött!

Hej Laczika, mi lelt téged?
Hát megszállott a szent lélek! ?
»Van eszemben!« így szól. »Semmi!
Jóskát voltam ott keresni!«

Hogy a két szerelmes pajtás
Aztán megtalálta egymást:
Kipótlák mit mulasztottak,
Fényes délig elgomboztak.

S aztán szépen haza mentek,
Böven meg is ebédeltek.
Pedig bizony a kenyérkét —
A vizet sem érdemelték!

MISIKE VÁNDORLÁSA.

— Beszélyke, öt képpel. —

MISIKE igen kicsike legényke volt még s a falu szélén lakott egy kis házacskában édes anyjával; édes anyja pedig beteg, nagyon beteg volt s Misike, aki igen jószívü fiucska volt, annál inkább szomorkodott, mert nem tudott segíteni semmiben, bármennyire szeretett volna.

Egy napon az orvos ismét meglátogatta a beteget s azt mondta, hogy szükséges volna orvosság, meg jobb eledel, gondosabb ápolás, akkor aztán hamarabb

véget érne az a gonosz betegség. A szegény beteg anya nagyot sóhajtott és Misike, bár kicsike fiúcska volt, tudta, hogy miért. Azért, mert éppen abból nem volt a házban, amit a doktor ur tanácsolt.

Misike azonban nem tudott ebbe belenyugodni s kiülve az udvarra, roppant komoly gondolatokba merült. Azon törte a fejét, hogy lehetne megszerezni mindazt a mire a beteg édes anyának szüksége van?

De hiába törte a fejét, sokkal kisebb volt még, hogysen ily nehéz kérdéssel meg tudott volna birkózni. Segítségül hívta tehát egy évvel idősebb nénikéjét, a kis Juliskát, ki éppen arra jött.

— Juliska! Jőjj csak, segíts nekem valamit kitalálni.

— Ugyan mit, Misikém?

— Hát azt, hol lehet megkapni, amit a doktor bácsi a mamácskának ajánlott.

Juliska, habár még szintén kicsike leányka volt, már mégis többet tudott és így felelt sóhajtván:

— Azon hiába törjük a fejünket, Misikém. Szegények vagyunk, nem mehetünk a városba vásárolni.

Juliska bement az édes anyához, Misike pedig ott maradt ülve s most még inkább elgondolkozott. Juliska szavai szeget ütöttek a fejébe. Hát a városban van az a sok jó portéka, amire édes anyjuknak szüksége van? No's, hát el kell oda menni! Azt Misike semmiképp sem értette, hogy miért ne lehetne oda menni? Hogy csak pénzért adják, arról Misikének csak igen

homályos sejtelme volt; ő csak azt tudta, hogy a jó anyjának szüksége van arra, amit a doktor mondott, és hogy ezt valahonnan elő kell hozni. Nincs más hátra, mint utra kelni; valahol csak akad szerencséje.

Amint ebben megállapodott, azonnal föl is kerekedett. Nem ment be a házba jelenteni, hogy elmegy, mert tudta, hogy édes anyja nem eresztené, már pedig ő minden áron el akart menni segítséget keresni; eszébe jutott azonban, hogy távolléte miatt édes anyja aggódni fog, ezért tehát előbb fölkereste még nálánál is kisebb öccsét, a piczike alig három éves Petikét és így szolt

hozzá:

— Petike, ha bemegy, mondd meg édes anyáknak, hogy én elmentem vándorolni, de visszajövök és hozok majd mindenféle jót neki.

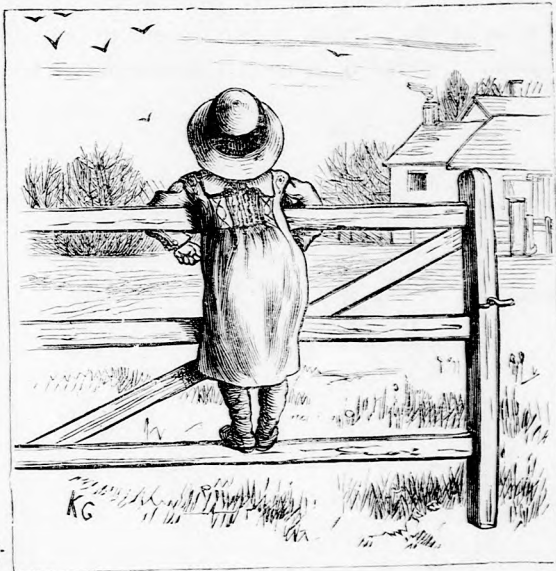
— Nekem is, ugy-e? szólt Petike. Ha nekem is hozol valamit, akkor megmondom.

— Oh, bizonyosan hozok neked is.

Ezzel Misike megcsókolta Petikét és utnak indult.

hogy térjen haza; de Misike nem találkozott utjában senkivel és így csak ballagott folyvást előre.

Addig-addig ballagott, míg végre egy majorsághoz ért, melynek léczkapuja be volt ugyan zárva; de Misike, a milyen

Ment, mendegélt s mert az ország-
ut poros volt, tehát a mezőre kanyarodott és amennyire kis lábai engedték, szaporán haladt előre; még a tarka vad virágok, a pillangók sem érdekelték most, mert jó szívét csak egy vágy töltötte be, az, hogy a beteg édes anyának megszerezze, amire szüksége van. Hogy hova fog eljutni, arra nem igen gondolt a kis bohó, csak ment folyton előre, míg végre már nem is látta a falut, melyben szülőháza állott. Máskor Misike ugyancsak félt volna így egymagában vándorolni messze idegen vidéken; de most erőt és bátorságot adott neki a szeretet. Persze, minden nagyobb, okosabb ember mosolygott volna a kis fiu vakmerő vállalkozásán s intette volna,

csöpp legény volt, könnyen keresztül fért volt. Ő azonban nem bujt be, hanem fölkapaszkodott a kapura és sokáig bámult be az udvarra. Két dologra gondolt: az első az volt, hogy hátha itt megtalálja azt, amit keres? a másik pedig az volt, hogy a szokatlan nagy gyalogolásban bizony kissé elfáradt, meg is éhezett, — szeretett volna pihenni.

Sokáig tanakodott, bemenjen-é, ne menjen-é; s azt hiszem, utoljára se lett volna bátorsága az idegen házba belépni. De amint ott álldogált, kijött a házból egy nyájas képű kedves leányka s a kapuhoz sietvén, kérdé Misikétől, kicsoda,

hova megy, kíván-e valamit? Misike eltitkolta, mi járatban van, de azt őszintén megmondta, hogy fáradt és éhes.

— Oh, akkor hát jöjj be hozzánk, éppen ozsonnálunk.

Misike örömmel követte s amint a házhoz értek, egy másik, nagyobbacska leánya jött eléjük, ki szintén igen nyájasan fogadta a vendéget. Csakhamar

helyre s amint a bokrok közt haladt, egyszerre két síró kicsi gyermeket pillantott meg.

— Ezek bizonyosan azok az elveszett gyermekek, gondolá Misike.

Ugyis volt és Misike belátta, hogy mielőtt tovább vándorolna, kötelessége ezeket hazavezetni. Igen ám, de a kisebbik annyira fáradt volt, hogy mozdulni

ott ültek mindhárman az asztalnál s jóízűen ozsonnáztak, miközben a leánykák elmondták, hogy csak ketteskén vannak itthon, mert nagy baj történt: két kicsike testvérök reggel óta eltűnt és a szülők nagy aggodalmak közt keresik, kutatják az egész vidéken; már közeledik az este és még sem tértek haza!

Ez Misikének eszébe juttatta, hogy neki is folytatni kell utját. Megköszönte tehát a szives látást és tovább ballagott. Nem sokára eljutott egy sűrű bozótos

sem tudott. Misike tehát, bár maga is gyöngye kicsi fiú volt, ölébe vette és vissza-indult velök a major felé. Éppen akkor értek oda, mikor a majoros és felesége nagy busan hazatértek a nélkül, hogy megtalálták volna az elveszett gyermekeket.

Nagy volt az öröm a kicsinyek szerencsés megtalálásán és mikor aztán megnyugodtak, a majoros kérdezte Misikét, hogy hát ő voltaképpen kicsoda és miért jár ezen a tájon? Misike őszintén elmondott mindent s ekkor a majoros így szólt:

— Oh, te bohó kis fiu! Azt hitted, hogy sikerült volna vándorlásod? De ez egyszer a Gondvidelés jó utra vezetett. Te megmentetted az én gyermekeimet, én pedig segíték édes anyád baján. Mindjárt befogatok, a városba megyünk s bevásárolunk mindent.

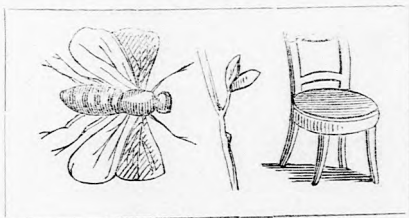
Ugy is történt s alig egy órával később Misike kocsin ért haza, a derék majorossal, aki bőven hozott mindent, a mire a betegnek szüksége volt. Azontul is gondoskodott a derék férfi mindenről, míg csak föl nem gyógyult a beteg és Misike mai napig is örvend, hogy akkor oly bátran vándorlásra indult.

SZÜN-ÓRÁBAN.

Mi van az ölemben,
Hé Giza?
Talám bizony öreg
Biblia?
Eltaláltad Béla
Az biz a!
Jöszte mellém, ma-
mám
Kis fia:
Mindenkinek illik
Tudnia
Miket beszél a szent
Biblia.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XV. köt. 21-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Ürmös.“

Helyesen fejtették meg: Bodola Irma, Szőke Erzs, Auer Teréz és Albert, Lovász Sarolta, Balassovich Alice, Lövinger Bernát, Mike Juliska, Kanitz Ilona és Géza, Sonnleithner Ilka, Köllner K., Menczel Szerena, Fülöp Regina és Kálmán, Zákó Emma, Ary Elvira, Marzsó Jolán, Prepeliczay Ilka, Siska Erzsike, Janicsád Marcsa, Kacsvinszky János, Szászy Ilon és Józsi, Munk Pál és Péter, Matavoszky Berta, Zsiga és Pali, Nagy Flóricza, Vetsera Hanna, Michitsch Anna, Börzsönyi Klémike, Buday Emma, Szentirmay Béla, Lőrinczfy Janka és Aranka, Cserna Ilonka, Margit és Erzsike, Mojsisovics Vilmos, Demeter Albert és Dezső, Horváth Ida és Malvin, Balczár Irénke, Wolfsgruber Erzs, Szapáry György, Nagy Ilonka, Margit és Ida.

*

A »Kis Lap« XV. köt. 12-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Zákó Emma, Kirkorovics Ilon és Zseni, Kacsvinszky János, Teitlbaum Arthur, Janicsád Marcsa, Siska Erzsike, Demeter Albert és Dezső, Lőrinczfy Janka és Aranka, Nagy Flóricza, Roxel Terézia, Horváth Ida és Malvin, Wamzer Károly, Nagy Ilonka, Margit és Ida.

Kis Értésítő.

A sebesült magyar vitézek javára a „Kis Lap“ olvasói közül újból adakoztak:

Kosztolányi Laci 1 frt.

Tépés-adományokat:

Karácsonyi Aranka, Bogos Amália, Ékes Margit.

Az adományokat rendeltetésük helyére juttatom s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívű kis adakozóknak!

FORGÓ BÁCSI.

KIS KACSO.

Szövege a »Kis Lap« ból.

Dallama Kohányi bácsi-tól.

Kedélyesen.

mf

Mily bo - hó kis ka - csó! O - lyan fe - hér
 mint a hó. Gyö - nyö rü, göm - bö - lyü,
 Pu - ha mint a pa - tyo - lat. Ju - ju - jujj,
 a kis ujj Biz nem fo - gott még so - kat!
 Bár ke - ze ki - csi - ke, De ar - ra van
 e - re - je, Hogy azt a jó Is - ten - ké - hez
 I - mád - koz - va e - mel - je. Hogy azt a jó
 Is - ten - ké - hez i - mád - koz - va e - mel - je.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1878. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.